

лежи връхъ сичкий тѣ животъ на Св. Горскы тѣ отшълници, отразява ся на сичкѣ тѣ имѣ дѣятелность, мѣчи съвѣстѣтъ тѣ имѣ, ожесточавагы на сами себѣ и на цяль мѣръ. Жена та за калугеръ тѣ е видѣніе, кое то никога ся не стѣписва и сякога му ся вести. Чини ти ся, че мыслѣта за женѣ тѣ я нма въ самый тѣ въздухъ, кой то забикаля отшълникъ тѣ, за нея напомнимова самата природа, сѣкы лжчѣ на пролѣтно то слънце, сяко свирене на пролѣтнѣ тѣ птичицѣ Търкаля ся и ся моли калугеръ тѣ, чите различни заклинанія, нѣ не му става по леко, и ето той ся сили да си притѣпни фантазія та, измѣчѣва ся съ посты и работа, спи на трошены каманіе или бодливы растѣнія, що то съ тѣзы болѣсти да отучи плѣтъ тѣ си отъ запретены тѣ потребности; нѣ непокорна та плѣтъ не чува. Измѣченъ, изморенъ, той ся мѣчи тогава да почерни въ въображеніе то си образъ тѣ на женѣ тѣ, напомнимова си непривлекателны тѣ и стѣрны, неува и я кѣлне съ страшыны клѣтвы. Въ видѣнія та си съ женѣ тѣ, калугеръ тѣ види неестественъ фактъ; той вярва, че тѣзы бранѣ я издига върху му демонска та сила, за да го лиши отъ задгробно то щастіе—и ето че въ понятія та му, жена та ся явява орждіе на дяволъ тѣ, источникъ на земно то зло Съ едиж думж, азъ нѣйдѣ не сжмѣ чувалъ толкози проклятія връхъ жены тѣ, колко то на Св. Горѣ, между тамкашны тѣ отшълници.

—Не е лесно и въ пустыня тѣ да ся оварди цѣломѣдріе то!—казваше ми стѣфдъ тѣ ми калугеръ, въ мнѣнутѣ тѣ на откровенность.

—У мнозина тѣло то си остава чисто, нѣ отъ това нѣкъ ся явява распутство въ мысли тѣ, а това распутство суши човѣка юще по скоро, отъ колкото мѣрекий тѣ развратъ Вый неможете и да си представите о нѣзи мѣкы, конт о издига връхъ насъ дяволъ тѣ чрезъ